

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupený JUDr. Ivanou Arnoštovou, advokátkou se sídlem Táboritů 237/1, Bělidla, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. OAM-271/LE-BE02-BE02-PS-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2015, č. j. 44 A 1/2015 – 26,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2015, č. j. 44 A 1/2015 – 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím uložil žalobci povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný uložil tuto povinnost žalobci až do vycestování, maximálně však do 10. 4. 2015. Dne 8. 12. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky. Žalovaný zjistil, že žalobci bylo dne 5. 12. 2014 uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a že byl stejného dne zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) tohoto zákona a umístěn do ZZC.

[2] Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2003 a v témže roce ztratil cestovní doklad. Žalovaný zjistil, že žalobci již bylo dne 26. 3. 2004 uloženo správní vyhoštění na dobu tří let. Další správní vyhoštění mu bylo uloženo dne 2. 8. 2011, opět na dobu tří let. Ve správním řízení po svém zajištění žalobce uvedl, že nemá v České republice stálou adresu, žije u přítele,

ale přesnou adresu svého pobytu nezná. Je rozvedený a není zdravotně pojištěn. V České republice nemá žádné rodinné příslušníky a nežije ve společné domácnosti s občanem EU. Při sepisování žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 10. 12. 2014 uvedl, že v České republice žije již 6 let se svojí družkou a jejími dětmi. Žalovaný toto tvrzení považoval za ryze účelové s úmyslem vyhnout se správnímu vyhoštění. Došel proto k závěru, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, který již narušil svým nelegálním pobytem v České republice a opakovaným nesplněním povinnosti vycestovat. S ohledem na tyto skutečnosti a nutnost zamezit dalšímu narušování veřejného pořádku žalovaný uložil žalobci povinnost setrvat v ZZC na maximální možnou dobu 120 dnů.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze. Namítal, že žalovaný došel k nesprávnému závěru, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Tento závěr dostatečně neodůvodnil. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, uvedl, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území České republiky. Žalobce proto nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek, natož takové intenzity, aby byla odůvodněna potřeba jeho izolace od zbytku společnosti na dobu 120 dní. Rozhodnutí žalovaného také představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, který již 6 let žije se svojí družkou, jejími dětmi a matkou. Za účelem prokázání této skutečnosti navrhl výslech své družky a přiložil k žalobě její písemné vyjádření popisující jejich rodinnou situaci. Žalovaný také přezkoumatelně neodůvodnil uložení maximální možné délky povinnosti setrvat v ZZC. Použil jen paušalizovanou větu o nebezpečí, které má žalobce představovat pro veřejný pořádek, z rozhodnutí ale není zřejmé, k čemu slouží doba 120 dní zajištění žalobce. Žalovaný se spíše měl zabývat předpokládanou délkou řízení o mezinárodní ochraně a potenciálem zajištění naplnit svůj účel.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Samotná okolnost, že se žalobce nachází na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku. Přeroste-li takové jednání až do správního vyhoštění, které nerespektuje, a nemá žádný doklad totožnosti, je třeba již takové jednání považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku. Tento závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spise. Žalobce při svém zadržení uváděl, že žije u přítele na neznámé adrese, a až při podání žádosti o mezinárodní ochranu zmínil, že v České republice žije se svojí družkou. Žalobce však za každých okolností musel předpokládat, že dříve nebo později bude muset vycestovat. Budoval tak svůj rodinný život v době, kdy si byl vědom svého nelegálního pobytu. Měl proto sdělit své družce a jejím dětem, že bude v České republice pouze do doby, než bude jím nerespektované správní vyhoštění fakticky realizováno. Sám žalobce proto nese odpovědnost za bolest, kterou nyní nucené splnění jeho povinnosti u jeho blízkých vyvolává. Zajištění v ZZC proběhlo v souladu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a žalovaný své rozhodnutí odůvodnil dostatečně. Námitky žalobce proto byly nedůvodné.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[6] K naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. došlo pochybením krajského soudu při výkladu pojmu nebezpečí pro veřejný pořádek. Samotná skutečnost, že se cizinec neoprávněně nachází na území České republiky, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku. Krajský soud neaplikoval důsledně závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151. Vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a nezohlednil individuální okolnosti stěžovatelova života, který v České republice žije více než 12 let, je zde plně sociálně integrován, má zde rodinu a jeho povinnost vycestovat by znamenala zpřetrhání rodinných a přátelských vazeb. Válečná situace na Ukrajině představuje reálné nebezpečí pro jeho život, protože lze očekávat, že bude muset narukovat do armády. Samotný nelegální pobyt cizince ve spojení s mařením rozhodnutí o správním vyhoštění podle judikatury Nejvyššího správního soudu nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek (viz rozsudky ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 – 22; ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013 – 50; či ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30). Stěžovatel si je vědom, že nelze přímo aplikovat směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků volně se pohybovat a pobývat na území členských států, přesto považuje za nutné poukázat na její vymezení pojmu veřejný pořádek. V čl. 27 odst. 2 směrnice je výslovně uvedeno, že ani předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě nepostačuje k porušení veřejného pořádku.

[7] Žalovaný ani krajský soud nepřiložily dostatečnou váhu tomu, že stěžovatel, který hovoří plynule česky, po dobu šesti let žije v České republice se svojí družkou, jejími dětmi a její matkou, a o ně pečuje. Družku, která tu má povolený trvalý pobyt a stálou práci, by si chtěl vzít. Bez platných dokladů to ale nejde. Děti navštěvují českou školu a je nemyslitelné, aby se rodina stěžovatele přestěhovala na Ukrajinu. Má navíc odůvodněné obavy, že by byl nucen narukovat do armády. Ve válce již jednou byl a má dodnes traumatické vzpomínky. Platné doklady by si mohl zajistit pouze na Ukrajině, jeho legální návrat do České republiky by ale pravděpodobně nebyl možný kvůli předchozím správním vyhoštěním a postupům cizinecké policie. S ohledem na délku pobytu v České republice a relativně nízkou míru závažnosti jeho prohřešku nebylo umístění v ZZC přiměřené vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Žalovaný mohl stěžovateli uložit povinnost setrvat v ZZC, pokud by představoval nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek a takový postup by nebyl v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ani jedna z těchto podmínek ovšem nebyla splněna. Stěžovatel nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek a rozhodnutí žalovaného odporuje čl. 5 a čl. 8 Úmluvy.

[8] Dřívější informace, které stěžovatel poskytl při svém zadržení v roce 2011, nebyly pravdivé. Stěžovatel tyto informace uvedl, protože důvěřoval příslušníkům policie, kteří mu doporučovali takto postupovat, aby si ulehčil situaci. Při svém zadržení v roce 2014 postupoval podobně, protože se domníval, že pak bude stejně jako v roce 2011 propuštěn. Báł se také, že by ohrozil svoji družku. Teprve v ZZC po poradě s pracovníci Organizace pro pomoc uprchlíkům situaci pochopil a uvedl na pravou míru veškeré informace týkající se jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud a žalovaný se však nezabývaly skutkovými rozpory a neprovedly důkaz výsledkem družky stěžovatele, který byl pro skutková zjištění v daném řízení stěžejní. Tím došlo k naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[9] V otázce uložení maximální možné délky povinnosti setrvat v ZZC je napadený rozsudek podle stěžovatele nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalovaný uvedl, že stěžovatel od momentu, kdy mu vypršelo povolení k pobytu, představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, protože vědomě a svévolně

porušuje právní předpisy České republiky. Neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, ani se z území České republiky nepokusil vycestovat. Doba 120 dnů podle žalovaného odpovídá nutnosti zamezení dalšího narušení veřejného pořádku. Takové odůvodnění však stěžovatel nepovažuje za dostačující.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel přicestoval do České republiky v roce 2003 v době, kdy vlastnil platný cestovní doklad, který ale ve stejném roce ztratil. Nepodal žádost o jakýkoliv druh pobytu v České republice, ani se nepokusil jiným způsobem svůj pobyt zlegalizovat. Nebyl proto v bezvýhodné situaci, jak uvádí v kasační stížnosti. Pobytové problémy si způsobil sám svou nečinností. Žalovaný i krajský soud se zabývali rodinnou situací a soukromým životem stěžovatele. Jeho družka není občankou EU a stěžovatel s ní navázal vztah po šesti letech nelegálního pobytu v České republice za plného vědomí, že mu bylo uděleno správní vyhoštění, které máří, a že je tedy pouze otázkou času, kdy bude muset vycestovat. Tvrzení stěžovatele, že v minulosti uváděl nepravdivé informace na doporučení policistů, jsou účelová. Krajský soud se k tomu podrobně vyjádřil. Návrh na doplnění dokazování výsledkem družky stěžovatele zamítl jako nadbytečný a žalovaný se s jeho hodnocením věci ztotožňuje. Možné narukování do armády bude předmětem posuzování v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[11] Žalovaný ve shodě s judikaturou soudů vyhodnotil, že bylo důvodné se domnívat, že stěžovatel představuje skutečné, aktuální a závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, protože pobýval v České republice 12 let neoprávněně a byla mu v minulosti uložena dvě správní vyhoštění, která mářil (třetí rozhodnutí o správním vyhoštění dosud není pravomocné), nebyl zdravotně pojištěn a nebyly dány jakékoliv polehčující okolnosti. K aplikaci § 46a zákona o azylu postačuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nikoliv nutně až jeho narušení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2014, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30).

[12] Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků volně se pohybovat a pobývat na území členských států, na věc nedopadá, protože stěžovatel není občanem EU či rodinným příslušníkem občana EU a ani jím nikdy nebyl. Stejně tak judikatura, na kterou stěžovatel odkazuje, není ve věci přílehlavá. Je s podivem, že se stěžovatel dovolává svého dlouholetého pobytu na území České republiky, ačkoliv se jednalo veskrze o pobyt nelegální.

[13] Žalovaný trvá na svých závěrech a na zákonnosti a správnosti vydaného rozhodnutí. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je přípustná.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených. Přitom přihlédl i ke skutečnostem, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.)

[16] Pro přehlednost strukturoval odůvodnění následujícím způsobem: nejdříve se zabýval splněním podmínek pro uložení povinnosti setrvat v ZZC (IV.A), poté neprovedením výsledku stěžovatelovy družky (IV.B), a na závěr námitkou neodůvodnění maximální možné délky povinnosti setrvat v ZZC (IV.C).

IV.A Splnění podmínek pro uložení povinnosti setrvat v ZZC

[17] Stěžovatel namítá, že v jeho případě nebyla splněna podmínka ohrožení veřejného pořádku, protože jeho dřívější protiprávní jednání nedosahuje potřebné intenzity, která by odůvodňovala uložení povinnosti setrvat v ZZC. Rozhodnutí žalovaného navíc podle stěžovatele představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, chráněného čl. 8 Úmluvy.

[18] Tyto kasační námitky jsou nedůvodné.

[19] Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu platí: „*Ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany (...) setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.* Podle § 46a odst. 2 zákona o azylu dále platí: „*Jde-li o cizince, který je zajištěn podle zvláštního právního předpisu a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, rozhodne ministerstvo podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem.*“

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda bylo důvodné se domnívat, že stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. V rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, uvedl: „*Otázku, zda je důvodné se domnívat, že zajištěný cizinec, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je při rozhodování správního orgánu o povinnosti tohoto cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců [§ 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] nutno posuzovat tak jako obdobný důvod pro vyhoštění cizince [§ 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky].*“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, předtím k výkladu pojmu ohrožení, resp. narušení veřejného pořádku uvedl, že „*jednání cizince je narušením veřejného pořádku (...) v prvé řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V řadě druhé však rozšířený senát připomíná, že toto kritérium je (...) stále pouze obecným kritériem posouzení možného použití výhrady veřejného pořádku. (...) je tak nutné rovněž zohlednit, že v tomto případě se jedná o v podstatě nejvášnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu je nezbytné dané ustanovení aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu (...).*“ Podle rozšířeného senátu přitom „*skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.*“

[21] Stěžovatel v minulosti nerespektoval dvě pravomocná a vykonatelná rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestoval z České republiky v dobách k tomu určených. Nadto mu bylo uloženo třetí správní vyhoštění, které v době rozhodování žalovaného ještě nenabývalo právní moci. Stěžovatel také nepovažoval za nutné využít možností, které mu český právní řád dává k legalizaci svého pobytu. V České republice navíc podle vlastních slov pobývá od roku 2003 bez cestovního dokladu. O jeho získání se odpovídajícím způsobem nepokusil. Kromě toho stěžovatel sám přiznal, že vědomě a opakovaně uváděl nepravdivé údaje v rámci dřívějších správních řízení týkajících se jeho pobytového statusu, a to s cílem zlepšit své vyhlídky na úspěch v těchto řízeních. Každé z těchto jednání stěžovatele by samostatně pravděpodobně nedosahovalo vysoké míry nebezpečí pro veřejný pořádek, který byl vymezen výše (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013 - 50).

Ve svém souhrnu ovšem dosahují velmi vysoké intenzity, proto bylo důvodné se domnívat, že by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Jak ukazuje jeho minulé chování, dodržování zákonem stanovených pravidel je mu cizí.

[22] Nejvyšší správní soud se poté zabýval námitkou nepřiměřenosti povinnosti setrvat v ZZC vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je jí v tzv. cizineckých věcech nutné posoudit z hlediska několika faktorů, mezi které patří: rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen; rozsah vazeb na smluvní stát; zda existují nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu; imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a důvody veřejného pořádku (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2006 ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39). Dalším důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem je, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co byl jejich pobyt z určitého důvodu nelegální, jsou tak běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem (viz Kmec, J., Kosar, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).

[23] Jak zcela správně uvedl krajský soud, stěžovatel musel předpokládat, že dříve nebo později bude muset vycestovat, protože budoval svůj rodinný život v době, kdy si byl vědom svého nelegálního pobytu. K tomu je třeba připočítat výše popsané důvody veřejného pořádku včetně porušování imigračních pravidel v minulosti a vědomého uvádění nepravdivých informací státním orgánům. Při uložení povinnosti setrvat v ZZC proto byla zachována spravedlivá rovnováha mezi ochranou soukromého a rodinného života stěžovatele a protichůdným veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Rozhodnutí žalovaného nepředstavovalo porušení mezinárodního závazku vyplývajícího z čl. 8 Úmluvy.

[24] Žalovaný měl důvody se domnívat, že by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek a jeho rozhodnutí o povinnosti stěžovatele setrvat v ZZC nebylo rozporné s mezinárodními závazky České republiky. Tím byly podle Nejvyššího správního soudu splněny podmínky § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud proto při hmotněprávním posouzení věci nijak nepochybil.

IV.B Neprovedení výsledku stěžovatelovy družky

[25] Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítal, že krajský soud nevyslechl jeho družku, jejíž výslech byl pro skutková zjištění v daném řízení stěžejní. Nejvyšší správní soud podotýká, že soud není vázán důkazními návrhy účastníků, disponuje diskrecí a musí provést jen ty důkazy, které v souladu s předmětem a účelem řízení vyhodnotí jako rozhodné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6 A 109/2000 – 73, publ. pod č. 583/2005 Sb. NSS). Uvážení soudu však nesmí překročit hranice pro výkon diskrece, která se nesmí stát protiústavní svévolí. Z toho důvodu soud musí náležitě odůvodnit své rozhodnutí, že navrhovaný důkaz nebude proveden (viz náleží Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 435/09).

[26] Krajský soud odůvodnil své rozhodnutí nevyslechnout stěžovatelovu družku nejúspornějším možným způsobem, protože jednou větou bez bližšího odůvodnění zmínil, že její výslech považuje za nadbytečný. Podle Nejvyššího správního soudu však s ohledem na konkrétní okolnosti neměl tento postup negativní dopad do práv stěžovatele

(srov. např. rozsudek ze dne 18. 12. 2014, č. j. 1 Azs 213/2014 – 34). Při hodnocení odůvodnění je nutné vycházet z rozsudku krajského soudu jako celku. Z něj je patrné, že navzdory předešlým odlišným tvrzením stěžovatele krajský soud uvěřil, že žije se svojí družkou, jejími dětmi a její matkou. Nemusel proto provádět důkaz k potvrzení těchto akceptovaných tvrzení. Krajský soud navíc ve svém rozhodování vzal v potaz písemné vyjádření stěžovatelovy družky, ve kterém popisuje jejich rodinnou situaci. Jeho podstatný obsah konstatoval během ústního jednání, kterého se stěžovatel osobně zúčastnil. Stěžovatel také nikdy neuvedl, jaké jiné nebo nové konkrétní skutečnosti by výslech jeho družky mohl přinést. I tato kasační námitka je proto nedůvodná.

IV.C Odůvodnění povinnosti setrvat v ZZC na maximální možnou dobu 120 dnů

[27] Stěžovatel již v žalobě namítal, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč mu uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců na maximální zákonem předvídanou dobu 120 dnů a jeho rozhodnutí je v tomto aspektu nepřezkoumatelné. Krajský soud se s touto námitkou nevypořádal, a proto napadený rozsudek trpí nesrozumitelností a nedostatkem důvodů.

[28] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42, „[u]stanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, dává možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě na dobu do vycestování, maximálně po dobu 120 dnů. Z jazykového výkladu daného ustanovení lze dovést, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil. (...) Správní orgán musí proto odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Požadavek na odůvodnění délky této povinnosti je možné dovést i z toho, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce a musí být zaručen jeho soulad s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. (...) Z judikatury ESLP plyne, že doba trvání zbavení svobody nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle (...). Vzhledem k výše uvedenému musí být z rozhodnutí správního orgánu zřejmé, z jakého důvodu se rozhodne uložit dobu povinnosti podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu v délce 120 dnů, která představuje zákonný limit.“ (srov. rozsudky ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30; či rozsudek ze dne 30. 10. 2014, č. j. 7 Azs 198/2014 – 22 aj.).

[29] Krajský soud na tuto žalobní námitku ovšem nezareagoval. V odůvodnění rozsudku pouze obecně uvedl, že v případě žalobce šlo o zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, a že námitky žalobce vůči nedostatečnosti odůvodnění neobstojí. Nijak ovšem sám neodůvodnil, proč považuje délku povinnosti setrvat v ZZC za přiměřenou pro dosažení sledovaného cíle ochrany veřejného pořádku. Z rozsudku krajského soudu není vůbec zřejmé, že by se žalobní námitkou zabýval, ani jestli podle jeho názoru žalovaný při stanovení povinnosti setrvat v ZZC na maximální možnou dobu zachoval zákonem stanovené meze správního uvážení, a zda se nedopustil zneužití správního uvážení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom nevypořádání byť i jen jednoho skutkového či právního žalobního bodu zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; či rozsudek ze dne 26. 9. 2014, č. j. 5 Afs 114/2013 – 28). Stěžovateli proto Nejvyšší správní soud dává za pravdu, protože rozsudek krajského soudu není ve vztahu k této námitce pro nedostatek důvodů přezkoumatelný. Tato kasační námitka je tak důvodná.

[31] V dalším řízení bude muset krajský soud posoudit, zda žalovaný dostatečně odůvodnil, proč stěžovateli uložil povinnost setrvat v ZZC na maximální možnou dobu 120 dnů, a zda toto odůvodnění odpovídá požadavkům judikatury citované v odst. 28 tohoto rozsudku.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek krajského soudu proto zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu